

ПУБЛІЧНА БЕЗПЕКА ЯК ОБ'ЄКТ АДМІНІСТРУВАННЯ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Павлютін Ю. М.

Статтю присвячено розгляду публічної безпеки як новітнього об'єкта адміністрування у сфері гарантування національної безпеки України. Підкреслено, що поняття «публічна безпека» усе ще залишається новелою для національного безпекового законодавства. Підтримано передбачення щодо подальшого проникнення завдань та функцій із гарантування публічної безпеки до сфери відповідальності всіх складових частин сил безпеки, зокрема Національної гвардії України.

Проаналізовано підходи до висвітлення адміністративних / управлінських зв'язків категорій «правоохоронна діяльність» та «національна безпека», а також намагання звести вплив адміністрування до рівня встановлення й підтримання порядку у громадських місцях, які мали місце у вітчизняній адміністративно-правовій думці наприкінці ХХ - на початку ХХІ століття.

Окремо розглянуто проблему синонімічного тлумачення понять «громадська безпека» та «публічна безпека» у концептуальних документах, які визначають розвиток сектору безпеки й оборони України. Зроблено висновок, що законодавець уживає ці поняття водночас, не розмежовує їх за сутністю, вдається до їх уживання як синонімів.

Узагальнено, що гарантування в державі публічної безпеки полягає в захисті людини і громадянина, конституційних прав і свобод, посиленям не лише ролі публічної влади, а й активної діяльності громадських інститутів, які виступають гарантом безпеки особи і суспільства, створення необхідної для цього правової бази й організаційного механізму її застосування, які, у сукупності, розглядаються на тепер як основні завдання у сфері гарантування національної безпеки України.

Подальші наукові пошуки запропоновано здійснювати щодо розроблення інструментів швидкої адаптації суспільства та держави до змін безпекового середовища, обґрунтування на цій основі внесення змін до формулювань основних завдань та функцій сил безпеки, з відображенням у змісті останніх категорії «публічна безпека». Окремим напрямом наукових розвідок визнано пошук ефективного організацій-

но-правового механізму гарантування публічної безпеки на кожному з рівнів публічного адміністрування.

Ключові слова: національна безпека України, публічне адміністрування у сфері забезпечення національної безпеки України, публічна безпека, громадська безпека.

Pavliutin Yu. M. Public security as an object of administration in the field of national security

The article is devoted to the consideration of public security as the newest object of administration in the field of national security of Ukraine. It is emphasized that the concept of "public safety" still remains a novelty for national security legislation. Predictions on the further penetration of public security tasks and functions into the sphere of responsibility of all components of the security forces, in particular, the National Guard of Ukraine, were supported.

Approaches to the coverage of administrative (managerial) relations of the categories "law enforcement" and "national security", as well as attempts to reduce the impact of administration to the level of establishing and maintaining order in public places, which took place in domestic administrative and legal thought in the late twentieth - early XXI century.

The problem of synonymous interpretation of the concepts of public and public security in the conceptual documents that determine the development of the security and defense sector of Ukraine is considered separately. It is concluded that the legislator uses these concepts simultaneously and does not distinguish between them in essence, resorts to their use as synonyms.

It is generalized that ensuring public security in the state consists in protection of the person and the citizen, his constitutional rights and freedoms, strengthening of a role not only of the public power, but also active activity of public institutions acting as the guarantor of safety of the person and society. base and organizational mechanism of its application, which, together, are currently considered as the main tasks in the field of national security of Ukraine.

Further scientific research is proposed to develop tools for rapid adaptation of society and the state to changes in the security environment, justification on this basis to make changes to the wording of the main tasks and functions of the security forces, reflecting in the content of the latter

category "public safety". A separate area of scientific research is the search for an effective organizational and legal mechanism for ensuring public safety at each level of public administration.

Key words: national security of Ukraine, public administration in field of national security of Ukraine, public safety.

Постановка проблеми та її актуальність.

Питання гарантування національної безпеки органічно пов'язані з політичними, економічними, соціальними, інформаційними й іншими сферами функціонування держави, громадянського суспільства і демократії. Держава і суспільство не завжди здатні ефективно протистояти новим сучасним викликам та загрозам, як зовнішнім, так і внутрішнім, які стають, на жаль, стійким дестабілізуючим чинником сталого розвитку України. В умовах нестабільності сучасного суспільного життя всередині держави, що характеризується послабленням дієвого впливу дотримання правопорядку, поширенням кримінальної злочинності, проявом різного роду корупційних діянь, питання гарантування національної безпеки за цими напрямками включаються в число одних із пріоритетних, оскільки стосуються діяльності органів публічної влади, суб'єктів господарювання, громадськості, насамперед кожної особи.

Серед основних напрямів гарантування національної безпеки щодо захисту життя і здоров'я, прав і свобод громадян значне місце належить публічній безпеці, яка являє собою особливий організаційно-правовий механізм, призначений забезпечити ефективну реалізацію громадянами своїх прав і законних інтересів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Зважаючи на відносну новизну законодавчого визначення категорії «публічна безпека», її досліджували окремі науковці, а саме: О. Батраченко, О. Довгань, І. Зозуля, А. Крищенко, Р. Мельник, О. Панова, О. Проневич, В. Фатхутдінов та інші. Вивченню спорідненого поняття «громадська безпека» присвячено праці таких учених, як: В. Авер'янов, М. Ануфрієв, О. Бандурка, О. Бантишев, А. Басов, Ю. Битяк, І. Голосніченко, В. Гіжевський, В. Грохольський, Є. Додін, М. Ковалів, В. Колпаков, А. Комзюк, В. Маліков, Є. Ольховський, О. Остапенко, А. Подоляка, Ю. Римаренко, О. Шамара й інші.

Метою статті є викладення результатів проведеного аналізу публічної безпеки як новітнього об'єкта публічного адміністрування у сфері гарантування національної безпеки України, формулю-

вання на цій основі науково обґрунтованих пропозицій щодо подальших розвідок у цій сфері.

Виклад основного матеріалу. Уживання в нормативних актах поняття «публічна безпека» усе ще залишається новелою для національного безпекового законодавства. Як влучно підкреслює С. Мусаєва, забезпечення публічного порядку і безпеки варто відносити до нових завдань і функцій правоохоронної діяльності [1, с. 250].

Уперше термін «публічна безпека» як правова категорія вжито у 2015 р., у зв'язку з реформуванням правоохоронної системи, у Законі України «Про Національну поліцію»: «<...> Національна поліція України <...> служить суспільству шляхом <...> підтримання публічної безпеки і порядку» [2]. К. Чишко передбачає подальше проникнення цих завдань та функцій до сфери відповідальності інших складових частин сил безпеки, зокрема Національної гвардії України, у зв'язку із чим пропонує формування на вказаній основі єдиного стандарту гарантування публічної безпеки та порядку, зокрема шляхом уніфікованого підходу до закріплення та реалізації заходів у сфері гарантування публічної безпеки та порядку [3, с. 61].

Сутність поняття публічної безпеки як елемента гарантування національної безпеки нині залишається малодослідженою, зважаючи на слабку активність його вживання законодавцем. Навіть більше, його поява спричинила законодавчу колізію щодо поняття «громадська безпека», яке досі вважається базовим у процесах адміністрування у сфері гарантування національної безпеки, і палку дискусію серед науковців, яка отримала додаткові імпульси з набуттям чинності у 2018 р. Закону України «Про національну безпеку України» та запровадженням принципово нового підходу у стратегічному плануванні у сфері гарантування національної безпеки у 2020 р. (Стратегія забезпечення національної безпеки «Безпека народу - безпека країни»). Так, О. Батраченко у співвіднесенні понять «публічна безпека» і «національна безпека» констатував їхнє різне етимологічне значення [4, с. 85], розглядав «публічну безпеку» як категорію, що відображає сучасні тенденції суспільного та державного розвитку в напрямі, що відповідає пріоритетності життя, здоров'я й особистої безпеки людини та громадянина, її благополуччя та добробуту [4, с. 85].

У межах започаткованої дискусії вітчизняні науковці, зокрема Н. Піх [5], звертали увагу на поширеність тлумачень категорії «безпека людини», охоплення ними окремих складових частин та форм прояву категорій «громадський

порядок», «правопорядок», «громадська безпека і порядок», «публічна безпека і порядок», «публічна (громадська) безпека», «національна безпека», «державна безпека» без узгодження і пояснення співвідношення відповідних понять.

Також вказаною авторкою було підкреслено, що така ситуація створює проблеми у правозастосовній практиці, оскільки, за визнання гарантування громадської безпеки і порядку пріоритетним завданням діяльності сил безпеки, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб та громадськості щодо реалізації і захисту національних інтересів від впливу загроз, предметом Стратегії громадської безпеки та цивільного захисту України, за визнання громадської та публічної безпеки об'єктами адміністративно-правової, а громадської безпеки і громадського порядку - об'єктами кримінально-правової охорони, законодавець не надає корелятивного зв'язку цих понять у законотворчій діяльності, що не може не позначатись на формуванні та функціонуванні організаційно-правових механізмів гарантування громадської / публічної безпеки в державі загалом [5].

Крім того, обидва згадані поняття («публічна безпека» та «громадська безпека») у Законі України «Про основи національної безпеки України» (діяв до 2018 р.) узагалі не вживалися, але логічно пов'язувалися з окремими напрямками гарантування національної безпеки, що відображалося у включенні до визначення поняття «національна безпека» завдань своєчасного «<...> виявлення, запобігання і нейтралізації реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності, міграційної політики <...>» [6]. Звідси, відповідно, виникало завдання висвітлення адміністративних / управлінських зв'язків категорій «правоохоронна діяльність» та «національна безпека», а також намагання звести вплив адміністрування до рівня встановлення й підтримання порядку у громадських місцях, що відобразилося, зокрема, у працях М. Корнієнка [7], Х. Ярмакі [8].

Такий підхід знайшов прихильників серед багатьох вітчизняних авторів кінця ХХ - початку ХХІ ст. Так, на думку О. Панової, категорія «публічний порядок» є спорідненою з поняттям «громадський порядок» [9]. А. Крищенко зазначає, що на сучасному етапі розвитку законодавчого поля терміни «публічна безпека» і «публічний порядок» можна вважати рівнозначними з поняттями «громадська безпека» та «громадський порядок» [10]. О. Бан-

тишев і О. Шамара також наголошують на однорідності понять «громадська безпека» та «публічна безпека» [11, с. 28].

Н. Ярмиш [12] і А. Долинний [13] роблять припущення, що громадська безпека може розглядатися як складова частина національної безпеки, що, у свою чергу, переводить дискусію у площину розгляду обох категорій як елементів системи гарантування національної безпеки. До цього варто додати, що, на відміну від українського законодавства, Закон Литовської Республіки «Про основи національної безпеки» також включає поняття «громадська безпека» до змісту національної безпеки. Зокрема, у підрозділі «Політика громадської безпеки» зазначається, що боротьба зі злочинністю та забезпечення громадського порядку, а також особиста безпека в межах держави повинні бути одним з основних пріоритетів гарантування національної безпеки країни. Держава повинна об'єднувати зусилля для цілеспрямованої й ефективної боротьби зі злочинністю, особливо з організованою злочинністю, тіньовим бізнесом, корупцією і наркоманією, таким чином гарантувати внутрішню безпеку країни. Необхідно зміцнювати діяльність правоохоронних інститутів у розкритті та розслідуванні кримінальних дій і створювати нові моделі системи запобігання кримінальним діям і контролю. Уряд повинен забезпечувати їх співпрацю та координацію діяльності [14].

В. Дитюк і С. Єсімов на підставі визначених ними особливостей нормативно-правового регулювання гарантування публічної безпеки у країнах Європейського Союзу звернули увагу на те, що гарантування публічної безпеки України не обмежується лише правоохоронною сферою державного управління і складається (як організаційно-правовий механізм - Ю. П.) із сукупності економічних, правових, організаційних та інших заходів щодо запобігання загрозам публічній безпеці, припинення таких, ліквідації наслідків їхніх проявів, органічно пов'язаний із соціально-економічними, адміністративно-правовими реформами [15, с. 23].

І. Зозуля й О. Довгань дійшли висновку, що законодавець у Законі України «Про Національну поліцію», де вживає терміни «публічна безпека» та «громадська безпека», не тільки не ототожнює їх, але й відносить термін «публічна безпека» до базових, оскільки саме її підтримує Національна поліція (п. 1 ст. 1), отже, її забезпечення є завданням поліції (пп. 1 п. 1 ст. 2) тощо. А термін «громадська безпека» (громадський порядок) відне-

сено до другорядних, технічних, реалізація яких відбувається ужиттям із боку поліції суто спеціальних засобів, вилученням зброї, застосуванням засобів фото- і кінозйомки, відеозапису [16, с. 88].

В. Фатхутдінов також констатував фактичну «нелегітимність діяльності поліції у сфері громадської безпеки» [17], однак не заперечував правоохоронного характеру такої діяльності, яка в його більш ранніх роботах розглядалася як здійснювана на основі Конституції та в межах наданих повноважень нормативно та процесуально регламентована діяльність спеціальних органів держави та посадових осіб, спрямована на забезпечення дотримання нормативно-правових актів, зміцнення правопорядку, гарантування і забезпечення конституційних прав та інтересів громадян [18].

Загалом підтримував вказані позиції О. Кобзар, з огляду на висвітлені ним проблеми публічного управління безпековим середовищем зауважував, що законодавець таким чином припустився порушення законотворчої техніки [19, с. 460].

Натомість Є. Саманюк указував на нетотожність діяльності у сферах громадської та публічної безпеки через досягнення стану впорядкованості вольових відносин завдяки низці соціальних норм [20], що в його працях варто вважати аргументом на користь твердження щодо різниці в організації й адмініструванні відповідних систем.

До вказаного варто додати висновки О. Батраченка, який наголошує, що зміст публічної безпеки та порядку становлять суто ті елементи, які повинні і можуть охоронятися за допомогою адміністративно-правових методів та засобів [4, с. 86].

У результаті проведеного аналізу поглядів А. Колодія, В. Копейчикова й інших фундаторів сучасних вітчизняних поглядів теоретиків держави і права на призначення і сутність правоохоронної діяльності (закріплені чинними процесуальними нормами діяння компетентних суб'єктів державних і недержавних організацій та їхніх посадових осіб із розгляду юридичних справ, охорони й захисту суспільних відносин від правопорушень і ухвалення спеціальних актів реалізації матеріальних правових норм із метою забезпечення законності й охорони правопорядку [21]) звернемо увагу на зв'язок публічних проявів із суб'єктом таких проявів та його місцем у державному апараті гарантування національної безпеки. Також варто зауважити, що в теорії поліцейстики (Ж. Ведель) проблеми адміністрування гарантування публічної безпеки зумовлювалися станом функціонування суспільства, а також наявністю мінімального набору державних гарантій безпеки [22, с. 12].

На думку С. Пономарьова, з погляду управління суспільством публічна безпека у звичайних умовах життєдіяльності охоплює правовідносини, що виникають і складаються у процесі забезпечення суспільної злагоди, спрямовані на запобігання, негайне припинення дій / діянь, які можуть призвести до порушень нормальних умов життя населення, стати перепорою корисній трудовій діяльності людей, їх колективів, державних органів, організованому проведенню масових заходів; що виникають і спрямовані проти громадського порядку і громадської безпеки та викликають необхідність застосування заходів адміністративного та кримінально-правового припинення протиправної поведінки окремих осіб, організацій чи установ [23, с. 112].

У продовження вказаного О. Тюріна звертає увагу на організаційно-правовий аспект правоохоронної діяльності, що дозволяє розглядати її як різновид правозастосовної діяльності, одну зі специфічних форм реалізації права, активну організаційно-владну діяльність компетентних органів, які діють від імені держави за її повноваженнями [24, с. 7]. За такого підходу доречним є і тлумачення О. Пановою публічного порядку і безпеки як «індикатора атмосфери спокою суспільства» [9, с. 135].

Також, з огляду на загальні форми гарантування національної безпеки, доречним виглядає наголос В. Ортинського на виконанні завдань із захисту прав і свобод людини, охорони прав та законних інтересів державних і недержавних організацій, боротьбі зі злочинами й іншими правопорушеннями [25], а також зауваження В. Мірошниченко, згідно з якими уповноважений державою орган має виконувати в установленому законом порядку функції або завдання з охорони права, охорони правопорядку, розслідування порушень права або запобігання таким, відновлення порушеного права, захисту національної / державної безпеки, підтримання правопорядку, забезпечення стану законності [26].

У «Словнику синонімів української мови» «діяльність» визначається як застосування своєї праці, докладання своїх зусиль до чого-небудь, у якійсь галузі [27, с. 426]. У нашому випадку йдеться про організаційно-правову діяльність системи уповноважених органів, наділених спеціальними повноваженнями та правоохоронними функціями, однак вичерпного їх переліку в системі гарантування національної безпеки натеper чинне законодавство не містить, що ще більш ускладнює розуміння досліджуваного поняття.

За позицією О. Батраченка, згадана діяльність відображає особливості державного управління сферою гарантування публічної безпеки та порядку: 1) суб'єктами його здійснення є органи державної влади та місцевого самоврядування, серед яких основне місце посідають правоохоронні органи (поліція, органи прокуратури тощо); 2) об'єктами такого управління є особиста безпека й недоторканність особи, її здоров'я, честь і гідність; суспільна мораль і етика; громадський спокій тощо; 3) здійснюється з метою реалізації таких управлінських функцій, як планування, організація, ресурсне (кадрове, матеріально-технічне, інформаційно-аналітичне тощо) забезпечення, моніторинг і аналіз ефективності здійснюваних заходів щодо забезпечення публічного порядку та безпеки тощо; 4) здійснюється лише в межах компетенції й у порядку, визначеному адміністративним законодавством [28, с. 129].

На відміну від поняття «правоохоронна діяльність», згадане поняття «правоохоронний орган» у контексті адміністрування гарантування національної безпеки набуває нового тлумачення – «сили безпеки», визначальною рисою яких є наявність функції з гарантування національної безпеки України [29]. У словнику «Термінологія законодавства» офіційного сайту Верховної Ради України зазначені 9 законодавчих визначень поняття «правоохоронний орган», побудованих переважно шляхом формування сукупності органів, що виконують правоохоронні функції. Так, відповідно до ч. 1 ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» до правоохоронних органів віднесено: органи прокуратури, Національної поліції, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних силах України, Національне антикорупційне бюро України, органи охорони державного кордону, органи доходів і зборів, органи й установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибоохорони, державної лісової охорони, інші органи, які виконують правозастосовні або правоохоронні функції [30].

Якщо розглядати розвиток сектору безпеки й оборони з погляду завдань гарантування публічної безпеки / правоохоронної діяльності окремими органами, що визначені в Концепції розвитку сектору безпеки і оборони України [31], можна зробити припущення про застосовану тут «синонімічність тлумачень» понять «громадська безпека» та «публічна безпека». Так, наприклад, підвищення спроможностей Національної гвардії України заплановано здійснювати до виконання

завдань із підтримання громадської безпеки, охорони громадського порядку. Варто врахувати, що Закон України «Про Національну гвардію України» набув чинності до Закону України «Про Національну поліцію», а закріплена ним функція Національної гвардії України (охорони громадського порядку та гарантування громадської безпеки [32]) була узгоджена з положеннями новітнього законодавства лише на підзаконному рівні в межах акта Міністерства внутрішніх справ України. На підтвердження синонімічного розуміння понять «публічна безпека» і «громадська безпека» свідчить також назва згаданого наказу Міністерства внутрішніх справ України від 10 липня 2016 р. № 773 - «Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку» [33]. Отже, можна констатувати, що законодавець уживає поняття «громадська безпека» та «публічна безпека» водночас, не маючи можливості здійснити їх розмежування за сутністю, вдається до їх уживання як синонімів.

Висновки. Питання гарантування публічної безпеки органічно пов'язані з політичними, економічними, соціальними, правовими чинниками, проблемами формування правової держави, громадянського суспільства і становлення демократії. Держава не завжди здатна ефективно протистояти новим сучасним викликам та загрозам, які стають стійким чинником дестабілізації в Україні. Гарантування в державі публічної безпеки полягає в захисті людини і громадянина, конституційних прав і свобод, посилення ролі не лише публічної влади, а й активної діяльності громадських інститутів, які виступають гарантом безпеки особи і суспільства, у створенні необхідної для цього правової бази й організаційного механізму її застосування, які разом розглядаються нині як основні завдання у сфері гарантування національної безпеки України.

Наукові пошуки в даному науковому напрямі надалі доцільно проводити щодо розроблення інструментів швидкої адаптації суспільства та держави до змін безпекового середовища, обґрунтування на цій основі внесення змін до формувань основних завдань та функцій сил безпеки, з відображенням у змісті останніх категорії «публічна безпека». Окремим напрямом наукових розвідок має виступати пошук ефективного організаційно-правового механізму гарантування публічної безпеки на кожному з рівнів публічного адміністрування.

Література

1. Мусаєва С. Нормативно-правове забезпечення публічної безпеки і порядку в Україні. *Evropsky politicky a pravni diskurz*. 2018. Vol. 5. Iss. 1. S. 246-251. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/evrpol_2018_5_1_37.
2. Про Національну поліцію : Закон від 2 липня 2015 р. № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.
3. Чишко К. Правоохоронна діяльність Національної гвардії України із забезпечення публічної безпеки і порядку: проблеми та шляхи їх вирішення. *Право і безпека*. 2019. № 2. С. 58-62. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pib_2019_2_11.
4. Батраченко О. Поняття та ознаки публічної безпеки та порядку як об'єктів адміністративно-правової охорони. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія «Право». 2014. Вип. 29 (2.3). С. 84-86. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2014_29\(2\)](http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2014_29(2)).
5. Піх Н. Генеза наукової думки щодо поняття «громадська (публічна) безпека». *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2015. № 10. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2015_10_18.
6. Про основи національної безпеки України : Закон України від 19 червня 2003 р. № 964-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/964-15#Text>.
7. Корнієнко М. Управління силами і засобами ОВС при ускладненні оперативної обстановки в сфері охорони громадського порядку : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2000. 22 с.
8. Ярмачі Х. Адміністративно-наглядова діяльність міліції України : монографія. Одеса : Юрид. літ-ра, 2006. 336 с.
9. Панова О. Поняття, зміст та значення публічної безпеки та порядку. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. Серія «Право». 2016. № 6. Т.2. С. 133-136
10. Крищенко А. Особливості визначення терміна «публічна безпека і порядок». *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 1. С. 206-214.
11. Бантишев О., Шамара О. Кримінальна відповідальність за злочини проти основ національної безпеки України (проблеми кваліфікації) : монографія. 3-е вид., перероб. та доп. Луганськ : ТОВ «Віртуальна реальність», 2014. 198 с.
12. Ярмиш Н. Поняття громадської безпеки. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2015. № 3. С. 236-243.
13. Долинний А. Адміністративно-правове забезпечення Національною поліцією України публічної безпеки і порядку під час проведення масових заходів : дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Суми : СумДУ, 2017. 198 с.
14. Lietuvos respublikos nacionalinio saugumo pagrindų įstatymas 1996 m. gruodžio 19 d. № VIII-49. Vilnius.
15. Дитюк В., Єсімов С. Особливості нормативно-правового регулювання забезпечення публічної безпеки в країнах Європейського Союзу. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія «Юридичні науки». 2015. № 827. С. 17-23. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vnulpurn_2015_827_5.
16. Зозуля І., Довгань О. Закон України «Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека? *Форум права*. 2015. № 5. С. 85-92. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.
17. Fatkhutdinov V. Chastotnist operatsionalizatsiyi ta kontekstualnist vykorystannya termina “publichna bezpeka” v Zakoni Ukrayiny “Pro Natsionalnu politsiyu Ukrayiny” / The frequency of operationalization and contextualise the use of the term “public security” in the Law of Ukraine “On the National police of Ukraine”.
18. Фатхутдінов В. Правоохоронна діяльність: природа та гуманістичний вимір : монографія. Харків, 2008. 197 с.
19. Кобзар О. Щодо визначення понять публічної безпеки та порядку. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2015. Т. 16. С. 457-462. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nponyua_2015_16_51.
20. Саманюк Е. О соотношении понятий «общественная безопасность» и «общественный порядок». *Молодой ученый*. 2014. № 3. С. 671-675.
21. Правознавство : підручник для студентів вищих навчальних закладів / ред. : В. Копейчиков, А. Колодій. Київ : Юрінком-Інтер, 2006. 752 с.
22. Ведель Ж. Административное право Франции. Пер. с франц : Л. Энтин / под ред. М. Крутоголова. Москва : Прогресс, 1973. 512 с.
23. Пономарьов С. Поняття та зміст публічної безпеки сектору безпеки і оборони. *Право.ua*. 2017. № 2. С. 111-115. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pravo_2017_2_20.
24. Тюріна О. Сучасні системи судових і правоохоронних органів: порівняльно-правова характеристика : навчальний посібник. Київ. нац. ун-т внутр. справ. Київ : Скіф, 2008. 96 с.
25. Основи права України : навчальний посібник / В. Бурак та ін. ; за ред. В. Ортинського. Львів : Оріяна-Нова, 2005. 368 с.
26. Мірошніченко В. Формування правової культури майбутніх офіцерів-прикордонників шляхом поглиблення правових знань. *Вісник Національної академії Державної прикордонної служби України*. Серія «Педагогіка». 2015. Вип. 5. С. 23-30.

27. Словник синонімів української мови : у 2-х т. Київ : Наук. думка, 2001. Т. 1 / упорядн. : А. Бурячок та ін. 1040 с.

28. Батраченко О. Значення й функції державного управління сферою забезпечення публічної безпеки та порядку. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2015. Вип. 3. С. 128-132. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pjuv_2015_3_28.

29. Про національну безпеку України : Закон України від 21 червня 2018 р. № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19/ed20180621#n10>.

30. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів : Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3781-XII. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3781-12>.

31. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 4 березня 2016 р. «Про

Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України» : Указ Президента України від 14 березня 2016 р. № 92/2016. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/92/2016#Text>.

32. Про Національну гвардію України : Закон України від 13 березня 2014 р. № 876-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/876-18#Text>.

33. Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 10 серпня 2016 р. № 773. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1223-16>.

*Павлютін Ю. М.,
кандидат юридичних наук,
докторант*

Національної академії Служби безпеки України